

UTDRAG UR ”DEN KIDNAPPADE SANNINGEN. MYTEN OM DEN GIGANTISKA SEXTRAFFICKINGEN”, Dick Wase 2012

Ecpat, en typisk NGO

Redan 1996 skriver Childwatch i en rapport: *Det är ovanligt att hitta en artikel kring barns sexuella exploatering i en västerländsk tidning som inte refererar till Ecpat*¹. Läget är exakt detsamma idag, då Ecpat lyckats etablera sig som en självutnämnd ”talesorganisation” för barn som det begås sexuella övergrepp mot. I Sverige har organisationen uppnått status av remissinstans. Ecpat är ideologiskt kristet till sitt ursprung, sprang fram ur det kristna ECTWT, och började med rent rasistiska undertoner, som en anti-japansk organisation². *Med grund i mycket av anti-turislitteraturen på 1970- och 1980-talen var dess [ECTWT] ståndpunkt att turism var förödande för Thailand och skulle motarbetas så mycket som möjligt*³. . . *De hävdade inte bara att turism inte kunde separeras från prostitution utan också från sexuellt våld. Två av ECTWT:s ledare skrev: ”turism är våldtäkt på kulturen, miljön, kvinnor och barn”*⁴.

Ecpat har under alla år hängivit sig åt groteskt överdrivna ”uppskattningar” och är definitivt inte trovärdiga i Childwatchrapportens ögon, vilken organisation 1996 säger att *Ecpat-litteratur ser sällan på moraliska eller ekonomiska faktorer som påverkar barn*⁵. D v s att de ungas verklighet är ointressant, endast målet att utrota den fruktansvärda sexaspekten räknas. Vidare sägs det att *[d]et är vanligt att de högsta siffrorna presenteras. De ”ökar” också alltid, vanligen till en ”alarmerande nivå”, uppnåendes ”epidemiska” proportioner. Ändå ges aldrig något skäl för detta utom för det ”faktum” att kunder vänder sig till allt yngre prostituerade... Det finns inga bevis på något sätt för detta påstående, men det har upprepats ändlöst till dess det har blivit en ”sanning”. Detta upprepande av icke autentisk eller oriktig information är karaktäristiskt för litteraturen kring kommersiell sexuell exploatering av barn*⁶.

Som vi ska se så har läget inte förändrats ett dyft på 15 år! Precis samma typ av ”litteratur” och samma icke underbyggda påståenden, utan någon som helst grund i verkligheten, är fortfarande konceptet. Åter får Childwatchrapporten tala: *Den övervägande majoriteten av publikationer och ”skugglitteratur” i fältet kommersiell sexuell exploatering av barn karaktäriseras av grumliga, på låg nivå eller missuppfattade teorier, dåliga funderingar och anbringad forskning, dålig data och otillräckliga analyser... Inom NGO-sektorn i allmänhet, tenderar data att samlas och/eller ordnas på ett extremt vårdslöst och slumpmässigt sätt. Man förlitar sig stort på tidningsartiklar, individuella historier, andra NGO:er och socialarbetare, barnräddare och andra ”experter” som gissar kring siffror och statistik. Där finns nästan ingen information alls från barn som arbetar som prostituerade och lite utbyte av information med den akademiska världen*⁷. Som ett avskräckande exempel anförs en bok av Ron O’Grady, grundaren av Ecpat. Man skriver också, att det mesta av NGO- och aktivistlitteraturen var så dålig att den inte ens var värd att tas med i litteraturlistan⁸.

Precis som med myten om den farlige ”främlingen” för barnen så har myten om den vidrige sexturisten som orsak till barnprostitutionen lanserats av Ecpat⁹. Childwatch skriver: *Historien om barnprostitution som ett internationellt problem är nära länkad till särskilda NGO:er, som har kampanjat så framgångsrikt kring frågan. Det faktum att barnprostitution för närvarande är ett huvudämne är tack vare det outtröttliga kampanjandet av en NGO kallad End Child Prostitution in Asian Tourism (Ecpat)*¹⁰. Heather Montgomery understryker detta, och hur framgångsrika de är att samla in pengar: *Ecpat... har utan jämförelse varit den mest framgångsrika av de NGO:er som handskas med ämnet i fråga om erhållande av fondmedel, medietäckning och internationellt stöd*¹¹.

Organisationen Ecpat är för övrigt föga trovärdig i det att man helt undviker att uttala sig om den inhemska asiatiska barnprostitution som är av mer omfattande art än den som riktar sig till turister. Childwatch skriver: *Bilden av kommersiell sexuell exploatering av barn är den av små barn som efterfrågas av västerländska*

1 Childwatch 1996.

2 Childwatch 1996.

3 Montgomery 2001 s 30.

4 Montgomery 2001 s 31.

5 Childwatch 1996.

6 Childwatch 1996.

7 Childwatch 1996.

8 Childwatch 1996.

9 Childwatch 1996.

10 Montgomery 2001 s 29.

11 Montgomery 2001 s 30.

män... Ändå är det så, att kring slummen i hamnen Klong Toey i Bangkok, kan män som inte har råd med en "riktig" (det vill säga sexuellt mogen) kvinna hitta en ung flicka som rimlig ersättning, eftersom hon är billigare och lättare att kontrollera. Medan detta är en aspekt av barnprostitutionen som många aktivistgrupper i Asien föredrar att ignorera, så är det sannolikt att majoriteten av unga prostituerade inte återfinns i Bangkoks och Manilas barer, utan i bordellerna på landsbygden eller städernas bakgator¹². I Ecpat:s första uttalande 1991 stod det bl a: *Vi vill få stopp på barnprostitutionen eftersom den är kopplad till turism i de asiatiska länderna Filippinerna, Sri Lanka, Taiwan och Thailand. Det betyder att vi inte sysslar med barnprostitution eller övergrepp på barn i dess vidare sammanhang utan bara det som skapas av närvaron av främmande turister*¹³. Det här innebär att man ensidigt fixerar på sexuella övergrepp av **turister** och att man ignorerar sociala och/eller miljömässiga faktorer som kan ha inverkan för de barn/unga kvinnor som involverar sig i prostitutionen. Grundaren, Ron O'Grady, noterar också att Ecpat:s beslut att *driva kampanjer för att göra slut på barnprostitution, och inget annat* ofta måste försvaras mot dem som argumenterade att problemet inte kan behandlas isolerat. Han menar istället att det redan finns de som bekämpar fattigdom och dessutom *är det alldeles för enkelt att reducera frågan om barnprostitution till bara en fråga om fattigdom*¹⁴. Nuvarande Ecpat-litteratur fokuserar lika ensidigt på det sexuella, helt i linje med den fundamentalistiskt kristna grunden.

Intressant nog inkompetensförklarar den kambodjanske forskaren Chenda Keo också Ecpat fullständigt, trots att han haft uppdrag för dem och rimligen bör känna till hur de arbetar. 2009 utarbetade han en rapport på deras uppdrag¹⁵ och samma år också en för den kambodjanska organisationen CACHA¹⁶. I den senare säger han, rörande Ecpats uppskattning att en tredjedel av de prostituerade i Sydkorea skulle vara barn, att *deras kompetens att göra dessa påståenden är extremt begränsad*¹⁷.

Enligt Ecpat-logik handlar det enbart om efterfrågan: *Köparna är orsaken till varför det finns en marknad för sexuella tjänster med barn under 18 år. Utan deras pengar skulle inte barn rekryteras till sexindustrin*¹⁸. D v s, att världen är så enkel och okomplicerad att det endast handlar om att onda män lurar och vill förgripa sig på unga flickor. Fattigdom, social miljö och annat kan läggas åt sidan, vilket ju inte minst är befriande för de välmående västerländska medelklassaktivister som, utan att någonsin tala med dem de påstår sig företräda, lugnt kan slå sig för bröstet och säga "vad god jag är". Att Ecpat härmed också ignorerar alla dem som befinner sig i andra utsatta situationer, vilka, t o m i västerländska uppskattningar, är många gånger fler än de i prostitution¹⁹, kan då enkelt förbises.

Naturligtvis var det ett smart drag av Ecpat att ignorera den inhemska barnprostitutionen i de asiatiska länderna och istället fokusera på turisterna: *Det är inget sammanträffande att framväxandet av oron kring barnprostitution har skett samtidigt som oron kring thailändsk identitet och det thailändska samhället har vuxit fram... Ett av skälen till att Ecpat-kampanjen har lyckats där dess föregångare, ECTWT, inte gjorde det, är att den har undvikit vidare frågor om främmande inblandning i Thailand, istället koncentrerande sig på en där obegränsad förtrytelse mot främlingar är accepterad och uppmuntrad*²⁰... *Genom att rikta sin [den thailändska medelklassens] aktivism mot barnprostitution undviker de att bekämpa manliga vänner och släktingar; det vill säga de av sin egen klass och elitistiska system (som poliser, regeringstjänstemän hemligen involverade i sexunderhållningshandeln), för att de stödjer vuxen prostitution... Ecpat och andra har framgångsrikt utnyttjat rädslan och förbittringen mot främlingar genom att fokusera på de individuella män som är involverade i exploatering av thailändska barn... Det är extremt svårt för NGO:er att generera intresse kring en fråga på internationell nivå, särskilt om den ses som en nationell eller lokal angelägenhet... I och med att de gör individuella västerländska män till mål så uppmuntrar de emellertid en rättfärdigad ilska mot en man och uppmuntrar den att växa till en mer generell förbittring. Thailändare har rätten att bli arga på främmande pedofiler som kommer till deras land och hänger sig i uppförande som inte skulle tolereras i deras hemländer*²¹. I andra sammanhang skulle det klassas som smart marknadsföring och rätt målgrupp.

I verkligheten, som vi sett i huvudtexten, är den s k barnprostitutionen ett smärre problem när det gäller

12 Childwatch 1996.

13 Montgomery 2001 s 31.

14 O'Connell Davidson 2005 s 32.

15 Keo 2009a.

16 Keo 2009b.

17 Keo 2009b s 20.

18 Ecpat: Barnsexturism.

19 Redan 2002 angav ILO att 246 miljoner minderåriga (under 18 år) var involverade i arbete som var opassande eller skadligt för dem (ILO 2002 s 18), av vilka alltså de prostituerade utgör endast en bråkdel.

20 Montgomery 2001 s 151.

21 Montgomery 2001 s 152.

omfång och förekomst. Men för att blåsa upp paniken kring detta, och sexturismen – och det är paniken som göder fonderna som ska hålla organisationen och dess aktivister i välstånd – kan man nästan ta till vilka påståenden och märkliga kopplingar som helst. Bl a kan det påstås att sexturismen till Thailand är så omfattande därför att det är en obalans mellan män och kvinnor gällande turistbesökare. Men i t ex Singapore, ett land som är garanterat fritt från sexturism, är antalet manliga besökare 62 procent, i Thailand 65 procent. I Indonesien, föga känt för sexturism, är antalet manliga besökare 69 procent. *Vi måste ha klart för oss att turiststatistik inkluderar resor för affärer, i sig självt synnerligen mansdominerat*²². Däremot är det så, att historiskt sett så har det alltid uppträtt prostitution på platser där det uppträder ett stort antal män.

Ecpats korrumpade metoder illustreras tydligast av deras sk ”litteratur”. År 2009 gjorde jag en genomgång av denna litteratur, på den svenska hemsidan, och i stort sett samma titlar finns kvar på deras sidor hösten 2011. Vad som är stående inslag i ”litteraturen” är den stora bristen på underlag för det man säger, samt fokuseringen på extremer och de högsta siffror som de kan finna. Därför talas det aldrig om hur många som döms för brott, bara hur många som arresteras eller misstänks. Precis på samma onyanserade sätt som i medierna.

I skriften ”Barnpornografi en växande industri” dras ett par ”operationer” fram, nämligen ”Sleipner” i Sverige och ”Falcon” i USA och så påstås det att 118 respektive ca 2300 ”över hela världen” arresterades. Men arresterade är inte samma sak som skyldiga (vilket vi inte minst sett kring operationerna Pentameter two och Gilded cage), och säger ingenting om omfattningen, men det är typiskt för Ecpats ”metodologi” att använda den sortens siffror för att blåsa upp omfattningen. I samma skrift sägs också att man i ”Falcon” fann 270.000 registrerade köp via kontokort och att polisen tidigare [Operation Avalanche²³] funnit intäkter från sådan verksamhet som motsvarade 9,2 miljoner amerikanska dollar. Det är precis samma sak här. Gripanden är inte samma sak som skyldiga och köp är verkligen inte alltid köp av barnporr. Dessutom handlar den nämnda summan om hela verksamheten – varav den överlägset största majoriteten utgjordes av vuxen pornografi – men genom att presentera det på detta sätt vill Ecpat få oss att tro att det är barnporr som genererar så stora summor. Vad Ecpat också ”glömmer” är att berätta att trots 270.000 kontoköp så gjordes endast 100 arresteringar, och dessutom att det i den engelska avläggaren till ”Operation Avalanche”, nämligen ”Operation Ore”, blev polisskandal därför att polisen bl a ”glömde” att klargöra att en mängd köp gjorts med kapade kontokort, att kändisar hängts ut i pressen trots att de inte gjort något olagligt, att det råder stor osäkerhet kring ”bevisens” bäring i de fällande domarna och att 39 personer begick självmord i mediehäxjakten som följde²⁴. D v s ett minst sagt indirekt bedrägligt förfarande.

Någon källa för påståendena finns naturligtvis inte redovisad, så vi ska tro på vad som sägs enbart för att Ecpat påstår det. Men eftersom Ecpat inte är trovärdiga så begärde jag att få reda på källa (det krävdes tre förfrågningar för att få svar), och blev då hänvisad till en australiensisk ”rapport” av Tony Krone; ”International Police Operations Against Online Child Pornography”. I denna skrift räknas ett antal operationer upp, enligt precis samma kriterier som Ecpat refererar. Det är enbart tillslagen som räknas, inte utfallen och det görs ingen åtskillnad när det gäller verksamhetsomfången på vuxen- och barnporr. Men när det t ex gäller den svenska Operation Sleipner var det i slutänden inte fler än 24 som dömdes²⁵, de flesta till böter, ett 20-tal fall hade lagts ner och resten var inte utredda, eftersom bildmaterialet verkligen inte var entydigt ”barnporr” och man hade problem med att avgöra bildernas status. Det torde nog bero på att det är svårt att avgöra om någon på en bild är 16-17 eller 18-20 år gammal. Precis lika svårt som för konsumenterna. Förmodligen fanns där endast en liten mängd verklig barnporr, med förpubertala barn.

Ständigt påstår Ecpat också, att barnprostitution och -porr är ett ständigt ökande fenomen och understryker i den numera borttagna skriften ”Om det var ditt barn” att de fått till en internetblockering som [*i*]dag blockerar... 20.000 - 30.000 försök varje dygn att nå barnpornografiska Internetsidor. Men det är ju inget annat än trams, därför att merparten av dessa sidor inte alls är barnporrsidor, och därför att länkarna på Internet inte kopplar till den sida någon söker, utan man slumpvis hamnar någon helt annanstans²⁶. Det är helt enkelt omöjligt att söka pornografiska bilder utan att hamna på blockerade sajter. Att sedan merparten av dessa blockerade sajter inte innehåller barnporr är en annan sak, men siffran 20.000 - 30.000 har ingen som helst förankring i verkligheten utan är enbart ett retoriskt knep för att skrämja folk och gynna pengainflödet till organisationen.

I verkligheten är barnporr inget omfattande eller ökande problem. Det finns inget som helst vetenskapligt underlag som indikerar att fenomenet skulle öka, och de undersökningar som finns – numera är det i praktiken olagligt att ens forska i fenomenet, så vilka horribla påståenden som helst kan framföras utan att de kan kon-

22 Montgomery 2001 s 41.

23 Krone 2005 s 5.

24 http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Ore.

25 <http://www.dn.se/nyheter/sverige/tunt-facit-av-barnporrazia?rm=print>.

26 Wase 2009b.

trolleras – pekar tvärtom mot att det är ett väldigt litet inslag inom pornografin. En undersökning av 40.000 nyhetsgrupper under första veckan i januari 1998 fann att inte mer än 0,07 procent innehöll en majoritet av barnporr. Totalt 6058 bilder registrerades, två tredjedelar sådana som kan betecknas som ”barnerotika”, alltså bilder av lättklädda eller nakna barn, utan sexuella akter involverade²⁷. Philip Jenkins undersökte barnpornografiska bilder på Internet (utan att öppna bilderna, vilket gör att även ”fuskbarnporr” inkluderades) och fann att detta var en väldigt liten subkultur på ”nätet”, där intressenterna utbytte samma bilder om och om igen. Det finns inga som helst bevis för att detta skulle vara någon ”miljarddollarindustri”, än mindre för att fenomenet skulle vara omfattande eller öka. Den lilla ”industri” som fanns på 70-talet dog ut när den blev förbjuden. Numera handlar det uppenbarligen om ”hemmaproduktion” som byts fram och tillbaka²⁸ (något som även Taylor & Quayle medger)²⁹. Trots att motsatsen gärna påstås så är också sadistiska eller våldsamma scener involverandes barn ovanligt³⁰, liksom det också är ovanligt att barn ser obekväma ut med vad de gör³¹. Även detta med den gigantiska barnporren är ett retoriskt knep för att jaga upp panik och säkra pengainflödet till organisationen.

När det så gäller den gigantiska ”barnprostitutionen” så är det så, att vi absolut inte vet hur många verkliga barn (d v s pubertala eller förpubertala) som är involverade. Som vi sett under huvudtexten handlar det bara om någon enstaka procent av all prostitution, och det är alltså ett ovanligt fenomen, under det att unga kvinnor/flickor i åldrarna 14-17 brukar utgöra omkring 10-15 procent av den totala sexarbetarpopulationen. Det hindrar naturligtvis inte Ecpat från att kunna leverera ”exakta” siffror. I skriften ”Människohandel med barn i sexuella syften” påstås helt framt att [v]arje år blir över en miljon barn och ungdomar offer för människohandel. En del av dem hamnar i Sverige för att säljas till svenska sexköpare. Var Ecpat erhållit denna siffra får vi naturligtvis inte veta, eftersom det inte finns några som helst källhänvisningar. Men Heather Montgomery berättar om samma siffrors asiatiska applicering för tio år sedan, vilket förmodligen illustrerar hur den har uppstått: *Även fast en miljon barnprostituerade i Asien nu är en av NGO:er accepterad siffra över världen så har den lite grund i fakta eller forskning (Black 1994). Den grundar sig på ett uttalande gjort av den norska regeringen till Europarådet vilket sade: ”Varje år kidnappas, köps eller på annat sätt tvingas en miljon barn till sexmarknaden” (Black 1994 s 12). Ingen källa angavs för siffran, inte heller gavs någon indikation för hur den framräknats. I själva verket var detta slumpmässiga användande av siffror ganska onödigt utifrån att Redd barna (den norska grenen av Rädda barnen) 1989, samma år som uttalandet gjordes, hade publicerat en full rapport kring vad som var känt om arten och omfattningen av barnprostitution. Denna rapport hade betalats av NORAD (Norwegian Agency for International Development) men gav uppenbart inga siffror eller statistik och medgav den problematiska naturen i att definiera och räkna barnprostituerade. Den underströk också opålitligheten hos många av källorna för dessa siffror (Narvesen 1989 s 24). Emellertid tycktes den norska regeringen ignorera sin egen forskning. Deras uppskattning har nu kommit att leva sitt eget liv och är nu allmänt citerad statistik. Vid världskongressen mot sexuell exploatering av barn i Stockholm 1996, som jag närvarade vid, så var det statistiken som nästan alla NGO:er använde, även om ofta förslaget ändrat till ”mer än en miljon barnprostituerade”. Det ska emellertid noteras att siffran ”en miljon barn” förefaller att vara motiv i de flesta påståenden kring övergrepp mot barn, särskilt dessa rörande ”upptäckten” av en särskild aspekt av övergrepp. De Mausees utsädesargument, om något överdrivet, gjort i ”The history of Childhood”, grundades delvis på hans acceptans av siffran en miljon kränkta barn i Amerika (1976 s 4). Den är del av samma mytologi och stereotyp som kännetecknar så många av exemplen i barns liv³². Miljonsiffran är alltså en ”norgehistoria”.*

Det är ju anmärkningsvärt att miljontals barn kan traffickeras för sex varje år när det – som vi sett under nationsstudierna – kan vara **maximalt** 60.000 alla åldrar som årligen sextraffickeras. Det innebär att antalet verkliga barn (pubertala och förpubertala) bör vara ett antal av mellan 30 - 600, och de i åldrarna 14-17 år mellan 450 - 9000. Långt från några miljontals offer. Charlotte Pruth skriver 2007 i sin magisteruppsats om sexturism följande om Ecpat: *I senare tids informationsmaterial från Ecpat, så är antalet som refereras till när det talas om barn i sexhandeln två miljoner, men det är inte klart var dessa data kommer från eller hur de kunde uppskattas. Sedan den franske turistministern för några år sedan nämnde siffran tre miljoner barn så används nu denna siffra av Ecpat Sverige Bristen på statistik och data har varit ett problem sedan Ecpat*

27 Kelly & Regan 2000a s 55.

28 Jenkins 2001.

29 Taylor & Quayle 2003 s 8.

30 Taylor & Quayle 2003 s 15.

31 Taylor & Quayle 2003 s 22. Dessa menar att orsaken till att barnen inte ser obekväma ut beror på regi, men att man på vissa filmer kan höra ”hot och mutor”. Dessa uppgifter är omöjliga att kontrollera.

32 Montgomery 2001 s 38.

bildades sedan kampanjen startade med att ganska radikalt använda uttalanden och siffror, för att uppmåla bilden av barnsexturism och pedofiler, så har de med rätta ifrågasatts³³. Pruth vittnar också om hur viktigt det är för organisationen att motivera sitt berättigande: *Mina intervjuer med personal på Ecpat och Resposta kan vara affekterade av det faktum att de två organisationerna vill ses som viktiga aktörer för att förebygga barnsexturism, för att inte förlora sitt rättfärdigande*³⁴.

Heather Montgomery pekar också på vilken oetisk nivå som Ecpats påståenden om en ständigt växande (barn)prostitution befinner sig på: *En undersökning utförd av polisdepartementet [i Thailand] 1964 visade att det fanns 400.000 prostituerade. Antalet hade gått upp till 500.000 – 700.000 1990 (Ecpat). I verkligheten visar inte statistiken någon sådan "korresponderande" ökning av antalet prostituerade. Den visar att prostitutionen ökat minst 25 procent perioden 1964-1990 (även om 500.000 till 700.000 lämnar en oroande stor felmarginal och fortfarande saknar källa) medan turismen har ökat 400 procent under den icke jämförbara perioden 1973 till 1990. Detta missbruk av statistik är ologiskt, oetiskt och onödigt*³⁵.

Intressant i sammanhanget är ju också, att svensk polis inte en enda gång under 2000-talet tycks ha funnit något fysiskt barn, d v s pubertalt eller förpubertalt, bland de ungefär 2,5 unga minderåriga kvinnor av utländskt ursprung som varje år identifieras i prostitution (se under nationsstudierna; Sverige). Denna siffra har varken ökat eller minskat, vilket dock inte hindrar Ecpat från att i skriften "Svensk barnslavhandel" påstå att *[u]nder de senaste åren har vi sett allt fler kvinnor och flickor som förs till Sverige för sexuella ändamål. D v s tvärt emot vad t ex Anna Skarheds s k "utvärdering" av sexköpslagen (bilaga 4) påstår. Varför har hon inte konsulterat Ecpat om detta sensationella påstående? Vad kan de sitta på för hemlig information? Ja, inte blir vi klokare kring denna hemliga information av skriften i sig, för i vanlig ordning finns inga källor alls som kan underbygga de braskande påståendena.*

Ecpat har också en väldigt enkel bild av världen, i enlighet med västerländsk medelklass' besserwisserattityd (som enkelt kan bortförklara sexarbetarnas egna röster) och deklarerar i samma skrift att *[f]ör hallickarna är de här tjejerna inte människor, utan handelsvaror som de bjuder ut... De ser det här som ömsesidigt och tar ingen som helst hänsyn till hur flickorna mår eller om de är väldigt unga och att de i sin vanmakt och ungdomliga oförstånd inte kan bryta sig loss. Vilken tur för dessa stackars vanmäktiga offer att Ecpat finns som kan tala om för dem hur deras verklighet egentligen är och "informera" allmänheten om detta: Katja drömde om att tjäna pengar i väst. Istället blev hon sexslav. Hjälpen kom till slut.* (Men inte från Ecpat, för denna organisation hjälper ingen annan än sig själv). Att väldigt många "hallickar" inte alls lever upp till den schabloniserade bilden är naturligtvis Ecpat inte intresserat av att bry sig om. Det är ju skrämsel och skrämmande stereotyper som genererar pengar och uppmärksamhet.

Eftersom verkliga, fysiska barn, är sällsynta i prostitutionen blir det viktigt för Ecpat att likställa äldre tonåringar med förskolebarn och andra små flickor: *Många av de kvinnor som säljs och köps är under 18 år och därmed barn enligt Barnkonventionen. Men också flickor mellan 18 och 20 är barn inombords – känsliga och sköra*³⁶. Avsikten med detta är att vi, när det talas om 16-18-åringar ska uppfatta det som att det kunde vara 6-8-åringar istället. Naturligtvis är detta inget som kan sägas vara direkt osanning, det är bara ett "försäljningstrick" som annars förmodligen skulle associeras med skumma internetföretag. Däremot är det inte sällsynt med direkta osanningar i texterna. I skriften "Barnsexturism och svenskars övergrepp utomlands" sägs t ex att *[p]referensförövare, eller pedofiler, har en uttalad sexuell dragningskraft till barn som ofta inte ens kommit in i puberteten. Deras antal är mindre än tillfällighetsförövarnas men kan potentiellt utnyttja ett betydligt större antal barn. De har ofta en stark sexuell drivkraft och kan, förutom övergreppet, utsätta sina offer för grovt kränkande behandling, ibland med sadistiska inslag.* Detta är fullständiga nonsenspåståenden, för det är en allmänt känd sanning inom psykologin att verkliga pedofiler **inte** skadar barn eller utövar sadistiska handlingar, därför att *sexuell kontakt genom tvång är inte intressant för en pedofil*³⁷.

Ett annat helt osant påstående är i skriften "Om det var ditt barn" där det påstås att *barn som utsätts för sexuella övergrepp alltid får skador, fysiska som psykiska. Ibland obotliga, ibland med dödlig utgång.* Det här går tillbaka på grundaren, Ron O'Grady, som skrev: *När pojkar och flickor har tvingats motta flera kunder om natten sju dagar i veckan, så är de så traumatiserade att mycket lite kan göras för att hjälpa dem erhålla någonting liknande ett normalt liv*³⁸. Det som emellertid är verklighet är, att det inte finns någon substantiell forskning som i sig kan styrka att sex i sig skulle vara skadligt för någon (men våld eller tvång är däremot

33 Pruth 2007 s 23f.

34 Pruth 2007 s 7.

35 Montgomery 2001 s 34.

36 Ecpat: Svensk barnslavhandel.

37 Bleibtreu-Ehrenberg 1984.

38 O'Grady 1992 s 1.

skadligt, också i kombination med sex). Dessutom finns det mängder av undersökningar som visar att många barn inte tar skada av sexuella förbindelser med äldre³⁹. Montgomery finner också i sin studie av de barnprostituerade i byn ”Baan Nua” att i åtta av de 14 hushållen är barnen nu andra eller tredje generationen som arbetat som verkliga barnprostituerade, och att *det är möjligt att fortsätta med ett ”normalt” liv efter prostitutionen. Deras släktingar går vidare till äktenskap, och får barn, och, fastän livskvaliteten i byn kan vara låg, är det möjligt att finna någon sorts stabilitet där*⁴⁰. Om personer som O’Grady och annat Ecpatfolk skriver hon: *Ett av huvudargumenten hos anti prostitutionslobbyn är att när ett barn en gång kränkts av prostitution, så är det ingen idé med rehabilitering eftersom barnet är alltför djupt ärrat och bortom hjälp. Dessa aktivister ser föga mening i att försöka att få skadan gjord mot ett barn ogjord, då vad som enligt deras ideologi blivit permanent förstört och förnedrar barnets natur*⁴¹. Ideologin kommer alltså i första hand, inte barnen. Ett tydligt bevis på det är att den litteratur som man listar – i de få fall där sådan ens nämns⁴² – aldrig går utanför den trångsynta ideologiska krets som bara bekräftar de egna teserna. Så finns **inte i ett enda fall** någon hänvisning till en skrift eller undersökning kritisk till Ecpats egna ståndpunkter.

I ”Att skydda barn online – en Ecpatvägledning” ska vi skrämmas för vad som ska hända om våra barn blir ”attackerade” av ”internetpedofiler”. Emellertid finns det ingen substantiell forskning som kan visa på att detta är något farligt fenomen heller. I en amerikansk studie 2004 visar det sig, att minderårigas internetkommunikation med äldre sällan innehåller bedrägeri eller vilseledande av unga. Undersökningen, av 2574 slumpvisa lagförda fall 2001-2002 i USA⁴³, visar att endast fem procent av ”förövarna” ljög sig yngre, medan däremot nio procent av ”offren” ljög sig äldre än 18 år. Förmodligen för att inte skrämma bort den äldre mannen. 83 procent av ”offren” mötte ”förövarna” ansikte mot ansikte och 93 procent av dessa följde frivilligt med för sex. Det framkommer också att en del unga skapar online-relationer med vuxna som tycks vara välgörande eller t o m gynnsamma⁴⁴. *Sammantaget beskrevs de flesta Internetinitierade sexbrotten som involverade tonåringar för unga att medge sexuell förbindelse av de svarande som förälskade i eller nära förövarna de mött på nätet. Dessa var icke tvingande brott, utförda av män som var mycket äldre än sina offer. Offren visste att de interagerade med vuxna som var intresserade av dem sexuellt. Längden på och den varierade kommunikationen och åtskilliga möten ansikte mot ansikte i de flesta fall indikerar att många offer såg sina förbindelser med mycket äldre vuxna förövare som önskade relationer*⁴⁵. Men naturligtvis räknas inte de ungas egna känslor och röster i dessa fall. De som påstår sig tala i barns namn lyssnar påfallande sällan – om någonsin – på vad barn själva har att säga – precis som antiprostitutionsaktivisterna inte lyssnar på de prostituerade.

Utan att på något sätt vilja propa på ändringar av lagar eller regler kan jag bara konstatera, att världen och människorna inte är så okomplicerat dualistiska som Ecpat vill framställa det. Man måste också ha klart för sig, att Ecpat **inte** hjälper några barn alls. Istället för att ha ett perspektiv som tar hänsyn till verkligheten för människor applicerar man ett självgott västerländskt medelklassperspektiv på ”barndomen” som ekonomiskt är fullständigt uteslutet för människor i tredje världen. Istället för att göra något för några barn fokuserar man istället på att straffa enskilda individer som köper minderårigas sexuella tjänster⁴⁶. Men rättegångar mot förövare inkluderar långt ifrån automatiskt rättigheter för offer, vilka i allmänhet istället låses in, eller deporteras tillbaka ”hem”. *Straffandet av dessa män innefattar inga av problemen med att hjälpa barn på gräsrotsnivå*⁴⁷. Hela Ecpats verksamhet går ut på lobbying, och att ”träna” *omsorgsgivare, socialarbetare, psykologer, jämlika stödjare och frivilliga ungdomar, att arbeta med regeringar, lagstiftare, teknologiindustrin och andra NGO:er för att utveckla protokoll för att rapportera... medvetenhet och utbildning, hotlines och andra verktyg*⁴⁸. I praktiken innebär det, att de ska lyfta pengar för att gå ut och sprida osanningar, felaktig information och stereotyper, fjärran från den verklighet som de unga lever i, vilka Ecpat ensidigt utsett sig självt att tala för men inte ge röst.

Som jag kan uppfatta det så är det huvudsakliga som Ecpat utför att göda okunskap, intolerans och ignorans – och därmed i förlängningen hat och häxjakter. Kanske skulle man kunna tro på att det finns en önskan om att

39 Se t ex Baurmann 1983, Malón 2010, 2011, Angelides 2005, Bleibtreu-Ehrenberg 1984, Rind, Bauserman & Tromovich 1998, Ney & medförfattare 1994, Landis 1956, Okami 1988 m fl.

40 Montgomery 2001 s 103.

41 Montgomery 2001 s 103.

42 Ecpat: Att skydda barn online, samt Kommersiell sexuell exploatering av barn i Sverige.

43 Wolak & medförfattare 2004.

44 Wolak & medförfattare 2004 s 12.

45 Wolak & medförfattare s 18.

46 Montgomery 2001 s 152.

47 Montgomery 2001 s 169.

48 Ecpat: Ingen fristad.

förbättra för barn, om det inte vore för organisationens närmast sjukliga fixering vid den sexuella aspekten och den fullständiga oviljan att respektera forskning och människors egna röster för att istället häva ur sig påståenden som inte har någon som helst grund i verkligheten – enkom för att jaga upp panik, så att organisationen kan få mer pengar.

Heather Montgomery, som till skillnad från Ecpat lyssnat på barnens egna röster, förklarar för oss varför det är så viktigt för Ecpat och andra liknande organisationer att sprida all denna missinformation: *När ett [påstått] problem existerar och hotar att växa exponentiellt om ej kontrollerat, så behövs ett omedelbart gen-svar. Genom att understryka problemets enorma nivå, rättfärdigas både behovet av handling och behovet av existensen av aktionsgrupper, särskilt i ljuset av officiell misstro. På samma sätt antyder siffror att grundlig och ansvarsfull forskning har utförts, och att kampanjgrupperna känner till problemets hela vidd⁴⁹. D v s, att det är viktigt att sprida osanningar, överdrifter och stereotyper så det får folk att tro att organisationen ”kan” frågan på rätt sätt. Så lägger hon lite senare till något som verkligen är sant: *Man måste komma ihåg att de [Ecpat, Christian Aid och andra NGO:er] behöver sin tro på en miljon barnprostituerade vida mer än individu-ella barnprostituerade behöver inkluderas i detta inbillade sällskap⁵⁰. Hon säger också att [d]et kanske är en truism, att västliga aktivister behöver barnprostituerade i u-länder mycket mer än barnprostituerade behöver aktivisterna⁵¹. Och det är så sant som det är sagt, eftersom de flesta NGO:erna enbart förvärrar för dem de påstår sig hjälpa.**

Ecpat är en god affärsidé, som dessutom fått status av remissinstans av den ”vetenskapligt” sinnade svenska staten. Organisationen är också den kanske främsta representanten för det som Montgomery konstaterar, att ingen bryr sig om de fattiga barnen *annat än när de arbetar som prostituerade⁵²... Om de inte förblir offer-gjorda och ömkansvärda så ignoreras de⁵³.*

---

49 Montgomery 2001 s 37.

50 Montgomery 2001 s 40.

51 Montgomery 2001 s 21.

52 Montgomery 2001 s 131.

53 Montgomery 2001 s 134.